

Розділ 1

ДИВИНА ТА Й ГОДИ

Відьма завжди відчуває присутність людини, наділеної магією. Ще до знайомства, ще до того, як проявиться чаклунство, вона на рівні інтуїції вловлює її прихід. Спершу це відгукується на шкірі — поколювання, як від шипучих льодяників або як легкий електричний розряд. Потім змінюється повітря. Воно стає гостріше, солодше, майже мідне на смак. Далі — запах, виразний, мов земля, і попіл із солодкістю хрустких яблук у карамелі. Усе це змішується в густий п'янкий аромат тепла і дому. І понад усе — поколювання в пальцях і вухах, мов іскра від сірника спалахує й розпалює жар інтуїції. Навіть звук кроків іншої відьми нашіптує: щось наближається.

Белл мала прекрасне відчуття магії, от тільки користі з нього було небагато. За свої двадцять дев'ять років, триста шістьдесят три дні й кілька годин життя вона так і не зустріла чаклунів чи відьом. Хіба що крім своєї матері. І бабусі, яка вже кілька років тому покинула цей

світ. Була ще одна коротка й украй незручна зустріч удень її п'ятнадцятиріччя. Тоді до Белл навідалися двоє глав ковену, щоб розпочати її період Затемнення. Але відтоді дівчина майже нічого не пам'ятала, крім того, як червоніла, ховала обличчя за волоссям й щосили сподівалася, що все якнайшвидше скінчиться. Після того, як сили Белл підтвердили, вона не мала жодного зв'язку з ковеном. За усталеною традицією, відьми дали простір самостійно пізнавати свої здібності.

Мамині спокійні добросерді заклинання становили частину її щодення, тож відчуття магії завжди було поруч. Та сила жила всюди — така звична, що не потребувала жодного великого відкриття. Потік енергії, який лився від Бонні й огортав Белл щоразу, коли та була поруч, був для неї настільки природний, що дівчина навіть не помічала цього відчуття.

Відьма вже давно не сподівалася зустріти когось магічного. Чарівники ставали дедалі рідкіснішими з кожним поколінням, тож дівчина не бачила сенсу шукати таких, як вона, і накликати собі зайві клопоти. Белл жила спокійним життям серед звичайних людей — і цього було цілком достатньо.

— Белл, що я тобі казала про ці картки постійних клієнтів? Ти роздаєш штампи всім поспіль, а в мене від цього лише збитки!

Вайолет була бездоганною бізнес-леді. Її дорогі костюми завжди витримувалися в ніжних відтінках синього або фіолетового — звичка на все життя, що гармоніювала з іменем¹. Сріблясте волосся вкладали й фіксували

¹ Вайолет з англійської — фіолетовий (*violet*). (Тут і далі прим. перекл., якщо не вказано інакше.)

лаком двічі на тиждень. Тепер власниця книгарні рухалася повільно, але впевнено, спираючись на витончений срібний ціпок. Та особливого шарму Вайолет надавала колекція її вінтажних шаликів — здається, за всі роки в *Lunar Books* Белл жодного разу не бачила на ній того самого двічі. Хоча Вайолет усе ще наглядала за магазином, останнім часом вона з'являлася тут нечасто — раз чи два на тиждень. Зайде, перевірить пил на полицях, потягає всіх за щоки і обов'язково переконається, що Белл не роздає штампи всім поспіль.

— Вай, — кинула Белл через плече, поки вклдала стопку новинок у їхній тимчасовий дім. — Зараз друга дня, четвер, у книгарні ніде яблуку впасти. Думаю, тобі не варто хвилюватися, що я роздаю паперові закладки.

Дівчина звелася навшпиньки, щоб поставити на верхню полицю громіздке зібрання з міфології, а потім чемно пройшла крізь натовп покупців назад до Вайолет.

Жінка глянула на неї трохи винувано й простягнула кілька випадкових книжок у твердій палітурці.

— Ну, ти ж знаєш, я насправді не проти. Навіть навпаки, мені подобалося, як ти колись клала їх у кожную книжку, наче маленький сюрприз. Але Крістофер каже: «Бережи дрібні гроші, і великі примножа...»

— Крістофер багато чого каже, — перебила Белл.

Брови Вайолет миттєво злетіли вгору, і відьма поспішила виправитися:

— Що, безперечно, чудово. Мені завжди подобався його внесок. Це ж ясно. — Вона прочистила горло. — Просто... ще звикаю до того, що він тепер повсюди запроваджує всякі зміни.

— Зміни, які, за його словами, ми мали зробити давним-давно, — зауважила Вайолет.

— Так. Просто його ідеї... ну, скажімо, трохи не вписуються в ту атмосферу *Lunar Books*, заради якої всі й приходять.

— Я добре знаю, що у вас із Крістофером різне бачення того, яким має бути це місце. Але ж ти й сама розумієш: якби все залежало тільки від мене, я б ніколи не втягувала сюди свого сина. Просто в мене не так багато варіантів. — Вайолет зиркнула на Белл з-під бездоганно вигнутої брови.

Дівчина важко зітхнула.

— Та ну, Вай. Ми вже говорили про це, мабуть, разів сто.

— Якби ж ти просто не була така егоїстка й виконала останнє бажання німечної старої... — Вайолет зітхнула, але все ж усміхнулася, перегортаючи пальцями з вишуканим червоним манікюром сторінки дитячої книжки про школу-інтернат.

Белл примружилася, поглянувши на свою начальницю.

— У тобі немає нічого німечного. Ти — загроза для суспільства.

— Не розумію, про що ти. Я безневинна, німечна стара, яка лише мріє довірити свою улюблену книгарню тій, хто її любить насправді, — промовила Вайолет. — Ти могла б керувати всім так, як тобі заманеться, а я б нарешті проводила післяобідні години в театрі, замість того, щоб бурчати тут через нестачу товару...

— Ти колись облишиш цей задум? — перебила Белл із м'яким докором. Її потайки зворушувала та впертість, з якою Вайолет прагнула продати їй книгарню.

Затяті спроби власниці тривали вже кілька років, і жінка не збиралася відступати.

— Не раніше ніж ми підпишемо документи. А ми їх підпишемо, — заявила Вайолет із багатозначним кивком, роздивляючись столик з осінніми новинками. Жінка підправила одну з книжок на міліметр, щоб виставити її під ідеальним кутом.

— Не підпишемо, — виправила її Белл. — Я ж тобі вже мільйон разів казала, що нізачо не впораюся з цим самотужки.

Вай пройшла повз дубовий стіл, попутно зрівнявши листівки та невеличку добірку сезонних букетів біля каси. Ті були оздоблені крихітними гарбузиками й пухнастими заячими хвостиками — натяк на наближення жовтня. Тонке плетиво заклинання *Floresco Bellus* пронизувало стебла й підтримувало їхню свіжість.

— Ох, скільки ще разів тобі казати, Белл? Ти ж не будеш сама. — Цього разу Вайолет голосно цокнула язиком. — У тебе є Джим і Моніка. Вони тут протягом тижня. А на вихідних — та нова дівчина з... ну, невдалим пірсингом у носі.

— Ти ж знаєш, про що я. Узяти кермо в руки — то трохи не про мене. Я радше просто... пливу, куди несе.

— Я тут нічого путнього не робила відтоді, як друкарський верстат уважався новітньою технологією. Усі хороші ідеї за останні роки були твої.

— Та це все одно твоє дітище. Я хіба що стежу, щоб полиці не пустували, книжки не залежувалися, а люди йшли задоволені. І, власне, на тому мій внесок закінчується.

— А хіба цього мало? Ми ж обидві знаємо, що ти керуєш майже всім. Я вже застара для всього цього.

У мене справ вистачає й без того, щоб радити трилери невибагливій публіці.

— У трилерах немає нічого ганебного. Просто ти снобка, Вай. А я себе знаю: через кілька місяців усе б розвалилося.

— Годі себе знецінювати. Терпіти цього не можу. Ти кмітлива, розважлива жінка, якій я довіряю, як самій собі. Ти чаклуєш у цій книгарні вже стільки років, що й згадувати лячно...

На цих словах Белл захлинулася повітрям і закашлялася. Вайолет зітхнула й доброзичливо поплескала їй по спині.

— ...бо від цієї згадки я почуваюся страшенно старою, — закінчила вона з усмішкою. — Просто ти надто боїшся ризикувати. І надто переймаєшся тим, що може піти не так, — сказала жінка, ткнувши в Белл своїм гострим, блискучим нігтем.

— У тебе просто дар хвалити так, що це звучить, як образа. — Белл насупилася й повернулася на своє місце за касою.

Вайолет сперлася на зелений мармуровий прилавок, витягла кишенькове дзеркальце й поправила неслухняне пасмо волосся.

— Це справжнє мистецтво, — задоволено мовила вона, чмокнувши губами. — Але якщо ти й далі відмовлятимешся від моєї прекрасної пропозиції, то сама знаєш — у мене не залишиться вибору, окрім як передати все Крістоферу. Я ж не можу довірити книгарню першому-ліпшому. Якщо я вже збираюся насолоджуватися заслуженою пенсією з розкішними круїзами й шопінгом зі стилістом, то *Lunar* має опинитися в надійних руках. А Крістофер, як не крути, — руки надійні.

— Авжеж, — спокійно сказала Белл, глибоко зітхнувши, щоб проковтнути гордість. — Він, може, і не відрізняє кишенькове видання від гарбуза, зате чудово тямить у прибутках і збитках.

Белл лише сподівалася, що музика, яку вона обрала зранку, достатньо заглушує не надто стримані звуки з комірчини, де Крістофер по черзі то горлав прокльони, то зарозуміло реготав у телефонну слухавку. Відьма скривилася, коли помітила, як один із покупців, відволікшись, повернув голову в бік шуму.

Прибутки й збитки, здавалося, були *єдиним*, у чому Крістофер справді тямив, і через це його рішення з кожним днем усе більше краляли Белл серце. За два роки, відколи Вайолет — нехай і з важким серцем — відійшла від справ і довірила книгарню синові-корпорату, той послідовно руйнував усе, що вона дбайливо плекала в *Lunar* упродовж майже десяти років. Першими під ніж пішли затишні мініпекарня та візок із кавою. Крістофер заявив, що капучино перетворює книгарню на мамські посиденьки. Її щорічний осінній книжковий фестиваль у співпраці з місцевими бізнесами викликав у начальника такий регіт, що він навіть по коліну себе вдарив. Та ще гірше — кілька днів тому Белл випадково почула, як він голосно говорив, що молодші співробітники висять на волосині від звільнення. Це стало останньою краплею, і Белл нарешті зважилася розповісти Вайолет про сумнівні рішення Крістофера. Але той, як завжди, швидко встряв у розмову — розсміявся, відмахнувся, сказав, що вона перебільшує, і знову зумів обкрутити Вайолет навколо пальця. Белл ні з ким не ділилася, наскільки все було погано. Носила цю правду з собою, мов холодний твердий камінець у кишені.